

opusdei.org

La professió i la cura de la persona en els ensenyaments de sant Josepmaria

Recentment s'ha publicat al butlletí Romana un estudi sobre “El valor de la cura en els ensenyaments sobre el treball de sant Josepmaria”. Recollim algunes idees de l'estudi realitzat per María Pía Chirinos.

13/02/2022

A l'estudi del número 70 del butlletí Romana, es recull un article amb

especial èmfasi en les “les professions de la cura”, entre les quals hi ha, per exemple, la infermeria i el treball a la llar, portadors de valor humà en una societat tecnificada.

L'autora María Pía Chirinos (Perú) és doctora en Filosofia, especialista en antropologia del treball i actualment directora de Relacions Institucionals i Projectes Estratègics a la Universitat de Piura. Recollim alguns paràgrafs de l'estudi, com a invitació a la lectura. La versió completa es pot llegir accedint a aquest enllaç.

—“El nostre lloc a la terra i el moment que vivim ens situen clarament amb una missió originària, explícita i difícil: recuperar el valor de la cura a la vida quotidiana i de manera especial a la

nostra feina. La COVID-19 ens deixa aquesta gran lliçó i ens obre un desafiament profund”.

—“Treball i cura apareixen com a activitats profundament humanes i participació del poder diví”.

—“La invitació racionalista a considerar l'ésser humà des de la *res cogitans* i en detriment de la seva condició corpòria i vulnerable continua sent un bastió gairebé inexpugnable”.

—“Moltes feines que abans eren exclusivament humanes ara les poden dur a terme les màquines gràcies a la mateixa capacitat que Déu ha donat a l'home de crear-les artificialment. Per això, cal entendre a fons el text del Gènesi: l'ésser humà ha d'aprendre a tenir cura de l'entorn, els altres membres de la seva espècie i tota la natura. I la cura és una activitat estrictament humana que acompanya la feina –encara que

no exclusivament– i sorgeix per atendre de la millor manera les necessitats, la vulnerabilitat, el benestar de la persona i també –per què no– altres éssers”.

—“La cultura moderna s'allunya progressivament de l'ideal, tan profundament arrelat a l'antiguitat, de l'hospitalitat com a acollida de l'estrany, del pobre, del necessitat”. “Realització personal, cooperació amb altres i cura de la matèria i del vulnerable, a través d'un treball manual i quotidià: aquestes són les propostes [d'autors com Alasdair MacIntyre o Richard Sennett] que s'amplien també al treball intel·lectual. Tota feina s'hauria d'entendre com un ofici o *craft*, dut a terme amb un sentit artesanal i amb una empremta més humana i social i menys tecnològica i individual”.

—“La nota més distintiva del treball en el missatge de sant Josepmaria és

precisament la dimensió social,
d'aportació al bé comú, de servei”.

—“El treball, per a Escrivà, no es redueix a una activitat dominadora del treballador, reflectida al producte de les mans o de les màquines. Per contra, el subjecte del treball –l'ésser humà, racional, corpori, vulnerable i dependent– s'ha de relacionar amb la seva obra fugint de l'autoafirmació o del perfeccionisme”.

—“Cuidar és, doncs, estimar i per a Escrivà, està intrínsecament unit en treballar: «Per això l'home no ha de limitar-se a fer coses, a construir objectes. El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena a l'amor»”.

—“Si bé per Escrivà cuidar significa estimar, no es queda *només* en estimar: cuidar l'altre es tradueix a respectar-ne la llibertat, amb l'exercici previ d'una gran empatia per descobrir «tots els problemes i

preocupacions dels homes, ja que són les vostres mateixes preocupacions i els vostres mateixos problemes»; i –en aquesta mesura– servir els nostres iguals i la natura”.

—“Allà on hi ha corporeïtat, hi ha vulnerabilitat i la vulnerabilitat implica necessitats que són descobertes empàticament per altres per ajudar-nos a solucionar-les. En aquesta ajuda, es fa palesa la nostra dependència: necessitem la cura dels altres, l'exemple dels altres, la sustentació dels altres. I els altres ens necessiten a nosaltres. La cura, per tant, és una resposta humana a la nostra condició vulnerable”.

—“Les nostres necessitats no són desperfectes mecànics sinó manifestacions d'un cos viu, amb una biografia, amb un propòsit i també amb emocions i sentiments, impossibles de resoldre amb un manual d'instruccions”.

—“Els treballs que creen llar *cuiden* la vida humana en la seva dimensió corpòria i incideixen en la dimensió psíquica”.

—“La *immediatesa* –o, dit amb altres paraules, l'empatia i la cura– de cada infermera i de cada infermer amb el dolor del malalt i moltes vegades amb la seva mort, pot definir-se com una inavaluable labor sacerdotal, que en cert sentit fa realment presenti el consol de Déu i que a més està en condicions d'apropar a qui viu els seus últims moments al final transcendent”.

—“Les professions de la cura –realitzades amb professionalitat i amb sentit de servei que reflecteixen valors profundament cristians– s'erigeixen en *conditio sine qua non* per contrarestar el dèficit d'humanitat del que pateix el nostre món”.

María Pía Chirinos

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/la-
professio-i-la-cura-de-la-persona-en-els-
ensenyaments-de-sant-josepmaria/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/la-professio-i-la-cura-de-la-persona-en-els-ensenyaments-de-sant-josepmaria/)
(06/08/2025)